Шалені дні, шалені ночі
Летять, мов швидкісні авто...
Я голосую на обочині,
Та не спиняється ніхто.
У даль – розвихрено і дзвінко –
Летить стривожений сигнал.
І що кому маленька жінка,
Яка кудись там не встига?
Ядуче світло б'є у вічі,
Кошлатиться під ноги дим...
Мені б розгледіти обличчя –
Хоча б одне – за склом отим
І між оцих вогнів відчужень
Чиїхось слів, чиїхось рук...
Та трасі швидкісній байдуже,
Бо тут – односторонній рух,
Бо тут – запрудженість до краю,
Бо тут – напруженість стрімка...
Когось гукає – не змовкає
Моя рука...